

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Jan van Ginkel

Lang leve ons oudjes

Laat ik nou in mijn vorige column een belangrijk verschijnsel in de samenleving over het hoofd hebben gezien. Dat heeft vast met verdringing te maken, want ik hoor zelf tot de groep die buiten beeld is gebleven in mijn opsomming van kansen voor Orvelte, het product Orvelte, zoals sommigen zich uitdrukken.

Ik ben de vergrijzing - ons oudjes vergeten! Als jonge senior voel ik mij nog te veel junior om te beseffen dat ik bij de grijze golf behoor. Wij oudjes vormen voor de toeristenbranche een dankbare doelgroep. Dat valt moeilijk te rijmen met de politieke partijen die uitdragen dat de ouderen er tegenwoordig slecht aan toe zijn, slachtoffers van bezuiniging en slecht presterende pensioenfondsen. Je zult mij niet horen zeggen dat rondkomen van AOW, al dan niet met een klein pensioentje lastig is, maar de grijze kuiven die bij voortdoring op stap zijn, en niet in de kleinste auto's of campers, vormen een groots en welvarend legioen. Van dat leger kan het product Orvelte ook profiteren. Zoals lijkt te zijn gebeurd op de laatst gehouden brocantefair.

Ik heb daar een uurtje van Unicorn genoten. Deze band brengt Ierse en Schotse folk, volksmuziek met een snik en glimlach. Unicorn (Engels voor Eenhoorn) hoort onderhand bijna bij de inventaris van de markt, net als de talloze geweitjes van reeën, schapenvachten en runderhorens.

Neuzend langs de kramen kun je concluderen dat dierlijke overblijfselen een groeiend aandeel in de brocante innemen. Het is een trend. In de bloemenwinkel in Westerbork vind je zelfs namaakschedels met hun uitsteeksels, veel goedkoper dan de echte. Nou ja, als daarmee de belangstelling voor ons wild eveneens toeneemt, dan zij het maar zo. Bij het speuren naar brocante gaat mijn belangstelling vooral uit naar oud aardewerk, van urn tot jeneverkruikje, van het blauwgrijze Keulse uit Duitsland tot het Franse bruingrijze en alles wat ertussen zit. Ik zag enkele interessante stukken en bood een prijs, zo'n tweederde van de vraagprijs. "Huh, dan had ik net zo goed thuis kunnen blijven", bitste de verkoopster. Zij keek daarbij verontwaardigd en vragend om instemming naar haar concurrente in de aanpalende kraam. Die dame kon niet anders dan beamen dat ik, zo kreeg ik het gevoel, eigenlijk een oneerbaar voorstel deed. De koop is niet doorgegaan.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Naast muziek en brocante vormde ook het publiek een bron van vermaak. Een groot deel daarvan bestaat uit vrouwvolk dat net als ik herinnering heeft aan de tijd waarin een grijs geëmailleerde vergiet gewoon dienst deed in de keuken en niet als siervoorwerp werd beschouwd. Nostalgie viert hoogtij en daar is niks mis mee. Wat mij trof is het grote aantal jonge vrouwen dat met moeder of oma de kramen langs trok. Blijkbaar heeft de volgende generatie ook interesse in oude spulletjes.

Het doet mij denken aan de keer dat ik op de deel van de Bruntingerhof stond. De boerderij was nog in gebruik als historisch landbouwbedrijf en als zodanig ingericht. Bij een oude kruiwagen stonden een moeder en dochter met kleindochtertje op de arm. Oma vertelde dat zijn veel met zo'n 'kaore' te stellen had gehad: "mest kruien, over een schuine plank de mesthoop op, zwaar werk". "Ja", reageerde de dochter afwezig, "zoiets zou leuk staan voor het huis, met bloemen erin". De kleine zal van dit gesprekje niet veel hebben meegekregen, want zat ongeduldig op de arm te draaien.

Mijn hele loondienst-leven heb ik ingevuld met educatief werk en ik heb ontdekt dat voorwerpen mooi of leuk zijn, maar dat het verhaal erachter de dingen pas waardevol maakt.

Een goed verteller laat je die verhalen beleven. Alsof je zelf die zware kruiwagen de mesthoop op duwt en dreigt uit te glijden, of het wiel komt naast de smalle plank terecht. Nu zelfs het lichtste werk op het erf en in de tuin gemechaniseerd is, kunnen de jongeren thuis niet meer terecht om te ondervinden wat het is om handwerk te verrichten. Nog even en ook het denkwerk dat bij het onderhoud van de tuin te pas komt, hangt niet meer van ons hoofd af, maar wordt door robots geleverd (grasmaaien!). Dan is het toch mooi dat er voorwerpen, maar vooral ook vertellers zijn die ons kunnen voorlichten als de benzine op is of de stroom uitvalt.

De kennis en ervaring van ons oudjes mag dan ook niet verloren gaan.